

W nagłówku w lewym górnym rogu znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie nazwy organu w formie miniaturki flagi RP

Warszawa, 25 października 2023 r.

Sygn. akt KR III R 28 ukośnik 18

Decyzja nr KR III R 28 ukośnik 18

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Bartłomiej Opaliński, Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2023 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141, stanowiącej działki ewidencyjne: nr - cz., nr - cz., nr - cz., wszystkie z obrębu oraz działkę ewidencyjną nr , obręb , dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy- Mokotowa w Warszawie w X Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr),

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, M W sp. z o.o., następców prawnych po zmarłej J M , J - F P , J - L J P , J - M P P , A S M , M M S , N M , M D M , M M , A M , M H , Skarbu Państwa – reprezentowanego przez Prezydenta m.st. Warszawy, Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu, Z P sp. z o.o. z siedzibą w W ,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 paragraf 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.; dalej: k.p.a.) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

1. stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 w części dotyczącej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu przy ul. Marszałkowskiej, opisanego w ewidencji gruntu jako działka nr z obręb , dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr na rzecz J P w udziale wynoszącym części gruntu, N M w udziale wynoszącym części gruntu, M W w udziale wynoszącym części gruntu, M M w udziale wynoszącym części gruntu, M M w udziale wynoszącym części gruntu, A M w udziale wynoszącym części gruntu, Skarbu Państwa w udziale wynoszącym części gruntu oraz w części dotyczącej odmowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu oznaczonego jako część działki nr z obręb , gruntu oznaczonego jako część działki nr z obręb oraz do gruntu oznaczonego jako część działki nr z obręb na rzecz J P , N M , M W , M M , M M , A M , Skarbu Państwa.

2. w pozostałym zakresie utrzymać w mocy decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, sprostowaną postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014.

Uzasadnienie

I. Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich.

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowiła w dniu 30 maja 2018 r. wsząć z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141, stanowiącej działki ewidencyjne: nr - cz., nr -cz., nr – cz., wszystkie z obrębu oraz działkę ewidencyjną nr , obręb , dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie X Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr).

Postanowieniem z dnia 30 maja 2018 r., Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowiła zawiadomić właściwe organy administracji publicznej oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Postanowieniem z dnia 30 maja 2018 r. Komisja zabezpieczyła postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141, poprzez ustanowienie zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości stanowiącej dz. ew. nr , dla której prowadzona jest księga wieczysta nr .

Zawiadomieniem z dnia 8 czerwca 2018 r., Przewodniczący Komisji zawiadomił strony o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014.

Powyższe postanowienia i zawiadomienie zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 8 czerwca 2018 r.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2018 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady przy Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014.

Postanowienie opublikowano w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 20 czerwca 2018 r.

Pismami z dnia 8 czerwca 2018 r. zawiadomiono Prezydenta m.st. Warszawy, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie o wszczęciu przez Komisję postępowania rozpoznawczego w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141, w trybie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Postanowieniami z dnia 2 lipca 2018 r. Komisja sprostowała swoje postanowienie o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego z dnia 30 maja 2018 r. wskazując prawidłowy rok postanowienia o sprostowaniu decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r. („2017 r.” zastąpiono „2014 r.”) i wpisano prawidłowy zapis imienia jednej ze stron postępowania (zastąpiono „M ” na „M ”) oraz sprostowała swoje postanowienie z dnia 30 maja 2018 r. zawiadomienia właściwych organów administracji oraz sądów o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego wskazując prawidłowy rok postanowienia o sprostowaniu decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r. („2017 r.” zastąpiono „2014 r.”).

Postanowienia o sprostowaniu opublikowano w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 3 lipca 2018 r.

Spółeczna Rada w opinii nr z dnia 3 kwietnia 2019 r. wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, stwierdzając, że wywołała ona skutki nie dające pogodzić się z interesem społecznym. W uzasadnieniu opinii Społeczna Rada wskazała, że pod powierzchnią gruntu będącego przedmiotem użytkowania wieczystego zgodnie z ww. decyzją położony jest tunel oraz stacja metra Świętokrzyska i niewątpliwie znajdowały się tam w 2014 r., czyli chwili wydania decyzji reprivatyzacyjnej. W ocenie Społecznej Rady oddano w użytkowni wiecyste osobom prywatnym grunt pod, którym znajdują się obiekty budowlane przeznaczone na cel publiczny. Miasto St. Warszawa nie zabezpieczyło realnie praw do gruntu, a wydanie decyzji reprivatyzacyjnej rażąco godzi w interes społeczny. Społeczna Rada wskazała również, że M.St. Warszawa z naruszeniem pieczy i dbałości o mienie publiczne podwójnie zrekompensowało utratę znacjonalizowanego po wojnie mienia w drodze wypłaty na mocy umów indemnizacyjnych oraz zwracając mienie w naturze.

W dniu 19 lipca 2019 r. Komisja zawiadomiła dodatkowo strony: J – F P , J – L J P , J – M P P o wszczęciu w dniu 30 maja 2018 r. z urzędu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141.

Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 20 listopada 2019 r.

W dniu 8 lipca 2022 r. Komisja zawiadomiła dodatkowo spółkę Z P Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (KRS) o wszczęciu w dniu 30 maja 2018 r. z urzędu

postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141.

Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 12 lipca 2022 r.

Zawiadomieniem z dnia 28 lipca 2023 r. poinformowano strony o przedłużeniu do dnia 30 września 2023 r. postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141 z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w sprawie.

Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 31 lipca 2023 r.

W dniu 1 września 2023 r. Komisja zawiadomiła strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014,, sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 14, stanowiącej działki ewidencyjne: nr - cz., nr - cz., nr – cz., wszystkie z obrębu oraz działkę ewidencyjną nr , obręb , dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie X Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr) i poinformowała, że w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia strona ma prawo wypowiedzieć się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strony zostały

pouczono, iż powyższe zawiadomienie uznaje się za skutecznie doręczone po upływie 7 dni od daty ogłoszenia.

Powyższe zawiadomienie ogłoszono w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 5 września 2023 r.

Spółeczna Rada w opinii nr [] z dnia 20 września 2023 r. wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, stwierdzając, że wywołała ona skutki nie dające pogodzić się z interesem społecznym. Spółeczna Rada podtrzymała argumentację z opinii nr [] z dnia 3 kwietnia 2019 r.

Zawiadomieniem z dnia 12 października 2023 r. poinformowano strony o przedłużeniu do dnia 30 listopada 2023 r. postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141 z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w sprawie.

Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 13 października 2023 r.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

Nieruchomość warszawską oznaczoną dawnym numerem hip. [], położoną przy ul. Marszałkowskiej stanowią obecnie działki ewidencyjne:

– nr o powierzchni m², z obrębu , dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, X Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą nr ;

- nr część o powierzchni m², z obrębu , znajdującą się pod ul. Marszałkowską;

- nr część o powierzchni m², z obrębu , znajdującą się pod ul. Zielną;

- nr część o powierzchni m², z obrębu , znajdującą się pod ul. Marszałkowską.

Przed wojną na ww. gruncie znajdował się budynek złożony z 2-kondygnacyjnej części frontowej i dwóch 3-kondygnacyjnych oficyn. Na skutek działań wojennych budynek frontowy został zniszczony całkowicie, a oficyny wypalone (kat. VI, VII). Pozostałości budynku przeznaczono do rozbiórki.

Nieruchomość nie jest objęta ustaleniami żadnego obowiązującego planu miejscowego. Zgodnie ze Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego m.st. Warszawy (Uchwała Rady Miasta st. Warszawy z dnia 10 października 2006 r.) powyższa nieruchomość znajduje się w strefie terenów wielofunkcyjnych oznaczonych symbolem C ukośnik UH 30 z dopuszczeniem funkcji handlowej o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m². Zgodnie z pismami Biura Architektury i Planowania Przestrzennego Urzędu m.st. Warszawy z dnia 8 maja 2013 r. nieruchomość znajduje się na terenie w stosunku, do którego przygotowany jest projekt planu rejonu Placu Defilad - przed ustawowym uzgadnianiem i opiniowaniem, a zawarte w projekcie planu rozwiązania planistyczne mogą ulec pewnym modyfikacjom.

Pod powierzchnią ww. gruntu znajdują się urządzenia w postaci części tunelu metra i obiektu stacji A14 „Świętokrzyska”.

W księdze wieczystej nieruchomości nr , wpisano ograniczone prawo rzeczowe – nieodpłatne na czas nieoznaczony prawo służebności przesyłu polegające na prawie korzystania w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem urządzeń metra, to jest w szczególności:

– korzystania ze znajdującego się pod powierzchnią gruntu urządzenia w postaci części tunelu metra i obiektu stacji A14 „Świętokrzyska” w granicach działki nr obręb w Warszawie dla umieszczenia tunelu i części stacji metra A14 „Świętokrzyska” i wszelkich urządzeń potrzebnych do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania urządzeń metra; wobec czego: każdorazowy użytkownik wieczysty, właściciel nieruchomości zobowiązany jest do znoszenia oddziaływania urządzeń metra, w szczególności drgań generowanych przez tabor metra, w istniejącym natężeniu tych drgań (bez jego zwiększenia), spełniających wymagania obowiązujących w tym zakresie przepisów; w przypadku realizacji robót i obiektów budowlanych mogących oddziaływać na urządzenia metra, użytkownik wieczysty, właściciel lub inny podmiot realizujący za jego zgodą roboty budowlane lub wznoszący obiekt budowlany mogący oddziaływać na urządzenia metra obowiązany jest uzgodnić inwestycję w procesie uzgodnień budowlanych; użytkownik wieczysty, właściciel nie ma prawa dokonywania zmian w zakresie lokalizacji i posadowienia elementów infrastruktury części stacji metra A14 „Świętokrzyska”, znajdującej się na działce nr obręb w Warszawie, bez uzyskania uprzedniej pisemnej zgody użytkownika;

– dostępu do części działki nr obręb w Warszawie, na której usytuowane są urządzenia metra, w celu wykonywania wszelkich czynności związanych z ich eksploatacją, a także w celu dokonywania wszelkich napraw, remontów, konserwacji i modernizacji istniejących urządzeń metra, przy czym m.st. Warszawa lub jego następca prawny, będzie w każdym przypadku wykonywania prawa obowiązany do przywrócenia nieruchomości do pierwotnego stanu oraz wykonywania powyższych prac w sposób niezakłócający korzystania z nieruchomości przez użytkownika wieczystego lub właściciela.

W księdze wieczystej Nr wpisano ponadto nieodpłatne na czas nieoznaczony prawo użytkowania polegające na prawie korzystania w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem urządzeń metra, to jest w szczególności:

– prawie do wyłącznego korzystania z części stacji metra A14 „Świętokrzyska” oraz tuneli metra znajdujących się na nieruchomości opisanej w par. 1 aktu, do wyłącznego rozporządzania urządzeniami, infrastrukturą techniczną i wszystkimi elementami znajdującymi się wewnątrz stacji metra A14 „Świętokrzyska” i tuneli stanowiących ich funkcjonalną część oraz do udostępniania ich podmiotom, na rzecz których M.St. Warszawa świadczy usługi przewozu,

– wyłącznym prawie do dokonywania bieżących napraw i konserwacji związanych z zapewnieniem należytego funkcjonowania infrastruktury technicznej stacji metra A14 „Świętokrzyska” i tuneli metra znajdujących się na terenie ww. działek,

– prawie do dysponowania nieruchomością opisaną w par. 1 aktu, na której znajduje się infrastruktura metra, na cele budowlane, w zakresie obejmującym rozbudowę lub przebudowę części stacji metra A14 „Świętokrzyska” i tuneli metra, zlokalizowanych na nieruchomości, przy czym użytkownicy wieczystości ukośnik właściciele nie będą ograniczeni w dysponowaniu nieruchomością na cele budowlane, z wyłączeniem prawa użytkowników wieczystych ukośnik właściciele do dokonywania jakichkolwiek zmian w zakresie lokalizacji i posadowienia elementów infrastruktury części stacji metra A14 „Świętokrzyska” i tuneli, bez uzyskania pisemnej zgody uprawnionego lub spółki pod firmą M W sp. z o.o.,

– wyłącznym prawie uprawnionego do montowania, usuwania oraz konserwacji i wymiany urządzeń technicznych znajdujących się na części stacji metra A14 „Świętokrzyska” i w tunelach metra znajdujących się na nieruchomości,

– prawie uprawnionego do utrzymywania na terenie części stacji metra A14 „Świętokrzyska” i tunelach metra, stałego personelu, obejmującego m.in. uzbrojonych pracowników ochrony,

– prawie uprawnionego do swobodnego i nietrudnionego świadczenia usług przewozu z wykorzystaniem części stacji metra A14 „Świętokrzyska” i tuneli metra, ich infrastruktury technicznej oraz wszelkich urządzeń i elementów znajdujących się na nieruchomości niezbędnych do należytego świadczenia usług przewozu przy pomocy metra. Użytkownicy wieczysti ukośnik właściciele nie będą uprawnieni do pobierania jakiegokolwiek wynagrodzenia z tytułu świadczenia przez uprawnionego usług przewozu z wykorzystaniem ww. obiektów budowlanych i urządzeń;

– prawie uprawnionego do wynajmowania i czerpania zysku z najmu powierzchni na terenie części stacji metra A14 „Świętokrzyska” i tuneli metra zlokalizowanych na nieruchomości, przy czym wyżej opisane prawo użytkowania może być wykonywane przez wskazane przez uprawnionego podmioty.

Przedmiotowa nieruchomość warszawska położona przy ul. Marszałkowskiej nie jest aktualnie objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z treścią KW nr przedmiotowa nieruchomość warszawska położona przy ul. Marszałkowskiej obciążona jest hipoteką umowną w wysokości Euro (obciążone są wszystkie udziały) – wierzytelności wynikające z umowy pożyczki dotyczące spłaty kwoty pożyczki oraz zapłaty odsetek określonych w klauzuli 5 umowy pożyczki, opłaty za przygotowanie (ang. Arrangement fee) i opłaty dodatkowej (ang. Additional fee) określonych w klauzuli 7 umowy pożyczki.

2. Dawny właściciel nieruchomości i jego następcy prawni.

Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Okręgowego w Warszawie, Wydziału Hipotecznego z dnia 17 czerwca 1947 r. tytuł własności nieruchomości hip. nr uregulowany był jawnym wpisem na rzecz A M na mocy aktu kupna – sprzedaży nr z dnia 20 stycznia ukośnik 2 lutego 1894 r.

Sąd Grodzki w Otwocku na podstawie tytułu wykonawczego z dnia 9 lutego 1949 r. nr przyznał w równych częściach prawo do spadku po zmarłym w dniu 23 stycznia 1942 r. A M synom: M M , E M , P M i A M .

Zgodnie z tytułem wykonawczym nr wydanym przez Sąd Grodzki w Warszawie prawa do spadku po P M , zmarłym w dniu 22 sierpnia 1947 r. w Bernie, przeszły na R M w części oraz J W M i A M po części, zaś żonie A M przysługiwało w części użytkowanie dożywotnie.

Zgodnie z tytułem wykonawczym nr wydanym przez Sąd Grodzki w Warszawie prawa do spadku po A M zmarłym w dniu 9 maja 1946 r. przeszły w równych częściach po na A i J M .

Zaświadczeniem nr Urząd Skarbowy stwierdził, że wobec uiszczenia podatku spadkowego od majątku pozostałego po A M , A M i P M , brak było przeszkód do przepisania tytułu własności nieruchomości na: M M w części, E M w części, J M w części, R M w części, J W M w części, A M w części, A M w części.

Zgodnie ze szwajcarskim świadectwem spadkowym nr z dnia 22 lutego 2008 r., spadkobiercami po M (zapis oryginalny M) M zmarłym w dniu 20 lipca 1972 r. w Zurychu uznano: żonę I M z d. F oraz syna P C M . Ponadto po I M zmarłej w dniu 26 września 1982 r. w Zurychu ustalono jedyne go prawnego spadkobiercę: syna P C M .

Z kolei zgodnie ze szwajcarskim świadectwem spadkowym nr z dnia 28 lutego 2008 r., spadkobiercami po R M zmarłej w dniu 18 stycznia 1980 r. uznano: syna A M oraz córkę J M . Ponadto po A M zmarłym w dniu 17 lutego 1985 r. w Bernie ustalono jako jedyną spadkobierczynię: siostrę J M .

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2011 r, sygn. , uznano za skuteczne na obszarze Polski: świadectwo spadkowe sporządzone przez H M H , notariusza zarejestrowanego w Rejestrze Notariuszy Kantonu Berno, prowadzącego kancelarię z siedzibą w Spiez, z dnia 22 lutego 2008 r., nr repertorium poświadczającego, że jedynymi prawnymi spadkobiercami M M , syna A M są: żona I M z domu F i syn P C M . Ponadto I M zmarła w dniu 26 września 1982 r. w Zurychu i P C M

jest jej jedynym spadkobiercą - z wyłączeniem nieruchomości położonych w Polsce. Świadcstwo spadkowe sporządzone przez H M H , notariusza zarejestrowanego w Rejestrze Notariuszy Kantonu Berno, prowadzącego kancelarię z siedzibą w Spiez, z dnia 28 lutego 2008 r., nr repertorium poświadczającego, że jedynymi spadkobiercami R M zd. K są: syn A M oraz córka J M . Ponadto A M zmarł w dniu 17 lutego 1985 r. w Bernie a J M jest jego jedyną spadkobierczynią z wyłączeniem nieruchomości położonych w Polsce.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. , uznano za skuteczne na obszarze Polski notarialne poświadczenie dziedziczenia sporządzone przez notariusza C L , prowadzącego Kancelarię Notarialną w Paryżu z dnia 13 lutego 1973 r., stwierdzające nabycie spadku po E M urodzonym w dniu 17 kwietnia 1885 r, zmarłym w dniu 15 listopada 1972 r. w Paryżu przez spadkobierców wspólnie co do całości lub osobno po połowie A M oraz J M (obecnie P), z wyłączeniem nieruchomości położonych na terenie Polski.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 czerwca 2011 r., sygn. , stwierdzono, że podlega uznaniu na obszarze Polski, z wyłączeniem nieruchomości położonych na terenie Polski, orzeczenie Sądu Powierniczego i Rejestru Testamentów dla miasta Baltimore z dnia 3 marca 2011 r., sygn. , uznające testament J M M z dnia 27 marca 1984 r. jako prawdziwą i oryginalną ostatnią wolę i testament zmarłego, z którego wynika, że administracja masy spadkowej nr , pozostawionej przez J M M została powierzona w dniu 3 marca 2011 r. A S M .

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. , stwierdzono, że podlega uznaniu na obszarze Polski notarialne potwierdzenie dziedziczenia sporządzone w dniu 30 listopada 2004 r., przez notariusza G F , prowadzącego kancelarię w G (Republika Francuska), potwierdzające nabycie spadku po A M zmarłym w dniu 7 maja 2004 r. w Paryżu przez M W , M M , N M , A M , M M z wyłączeniem nieruchomości położonych w Polsce.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 22 stycznia 2003 r., sygn. spadek w całości po Ś D nabyła żona Z W D z d. S na podstawie testamentu notarialnego z dnia 15 lutego 2000 r., Rep A .

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 14 grudnia 2007 r., sygn. spadek w całości po Z W D z d. S , zmarłej w dniu 27 kwietnia 2005 r. w Warszawie nabyła M M S na podstawie testamentu notarialnego otwartego i ogłoszonego w dniu 14 grudnia 2007 r.

Ponadto w związku z zaświadczeniem Sądu ds. Spadkowych i opiekuńczych hrabstwa Queens – uwierzytelnione tłumaczenie pisma kancelarii G , P & – uznano, iż prawa i roszczenia wynikające z przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze M.St. Warszawy przysługujące A M przeszły na jej męża Ś J D .

Zgodnie z europejskim poświadczeniem dziedziczenia na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego, wydanym po M A W , zmarłej w dniu 21 września 2017 r. jej spadkobiercami w częściach równych, każdy po zostali jej synowie: N M , A M i M M .

Na podstawie zaświadczenia notarialnego, sporządzonego przez kancelarię notarialną z siedzibą w Paryżu (przetłumaczonego przez tłumacza przysięgłego języka francuskiego) wynika, że po J M – P zmarłej w dniu 9 sierpnia 2019 r. w Paryżu, spadek nabyli synowie, każdy po części: J -F P , J –L J P , J –M P P .

3. Objęcie gruntu na podstawie dekretu warszawskiego.

Nieruchomość warszawska położona przy ul. Marszałkowskiej 141, ozn. hip. nr , została objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. Nr 50, poz. 279) i z dniem 21 listopada 1945 r., przeszła, zgodnie z art. 1 dekretu, na własność gminy m.st. Warszawy.

Objęcie niniejszego gruntu w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy nastąpiło na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 7 kwietnia 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji w sprawie obejmowania gruntów przez gminę m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 6, poz. 112).

Zgodnie z paragraf 8 cytowanego rozporządzenia, grunty uważano za objęte w posiadanie z dniem wydania numeru organu urzędowego Zarządu Miejskiego, w którym zamieszczono ogłoszenie. Objęcie niniejszego gruntu przez gminę nastąpiło w dniu 14 lipca 1947 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 12 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy.

Termin na złożenie wniosku o przyznanie prawa własności czasowej upływał w dniu 14 stycznia 1948 r.

4. Wniosek dekretowy.

W dniu 13 stycznia 1948 r. do Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy wpłynął wniosek A M następczyni prawnej (wnuczki) A M , reprezentowanej przez adw. E M i adw. R M o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Marszałkowskiej 141.

Do wniosku dołączono pokwitowanie wpłaty z asygnacji przychodowej nr w kwocie ówczesnych złotych uiszczonej w dniu 30 stycznia 1948 r.

W aktach administracyjnych z Urzędu Miasta znajdują się również pełnomocnictwa udzielone adw. R M oraz adw. E M przez: E M z dnia 8 listopada 1947 r. w języku francuskim, J W -M oraz A M , spadkobierców po ojcu P M

z dnia 24 października 1947 r. oraz M M z dnia 16 października 1947 r. Brak natomiast pełnomocnictwa A M dla adw. E M i adw. R M .

5. Komunalizacja nieruchomości.

Decyzją Wojewody Warszawskiego nr z dnia 12 marca 1992 r., grunt przedmiotowej nieruchomości położonej przy ul. Marszałkowskiej 141 oznaczony jako działka ewidencyjna nr w dniu 27 maja 1990 r. stał się własnością Dzielnicy - Gminy Warszawa - Śródmieście.

Wojewoda Mazowiecki decyzjami nr z dnia 3 lutego 2006 r. oraz nr z dnia 6 lutego 2006 r. stwierdził nabycie przez Powiat Warszawski (obecnie m.st. Warszawa) własności działek ewidencyjnych nr , , , , z obrębu , oraz , , , , z obrębu .

6. Postępowanie administracyjne w przedmiocie wniosku dekretowego.

Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie orzeczeniem administracyjnym z dnia 19 lutego 1957 r. nr odmówiło spadkobiercom A M przyznania prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej, położonej przy ul. Marszałkowskiej 141 hip. . W uzasadnieniu odmowy wskazano, iż zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego teren nieruchomości warszawskiej położony przy ul. Marszałkowskiej 141 przeznaczony jest na cele użyteczności publicznej. Ponadto wskazano, że zgodnie z opracowywanym planem zagospodarowania przestrzennego nie da się pogodzić korzystania z gruntu z przeznaczeniem terenu.

Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy decyzją z dnia 28 marca 1973 r. nr uchyliło orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 19 lutego 1957 r. nr i odmówiło ustanowienia spadkobiercom A M prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej, położonej przy ul. Marszałkowskiej 141 r. Zielnej 36 nr hip. . W uzasadnieniu decyzji wskazano, że na podstawie planu zagospodarowania przestrzennego teren nieruchomości został

przeznaczony pod budownictwo wysokie zgodnie z decyzją o lokalizacji inwestycji z dnia 4 stycznia 1973 r. nr . Stwierdzono jednocześnie, że korzystania przez wnioskodawcę z gruntu nie da się pogodzić z przeznaczeniem terenu.

W dniu 26 sierpnia 2007 r. J M , M M i P M – reprezentowani przez radcę prawnego P P wnieśli do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 19 lutego 1957 r. nr oraz decyzji Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 28 marca 1973 r. nr .

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia 29 maja 2008 r. sygn. akt KOC stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 19 lutego 1957 r. nr , wskazując w uzasadnieniu, iż brak jest dowodów, aby organ przeprowadzał jakiegokolwiek postępowanie w zakresie ustalenia przeznaczenia gruntu w obowiązującym planie zagospodarowania przestrzennego, a także sposobu wykorzystania gruntu przez dawnego właściciela i jego następców.

Kolejną decyzją z dnia 29 maja 2008 r. sygn. akt KOC Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie stwierdziło nieważność decyzji Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 28 marca 1973 r. nr , wskazując w uzasadnieniu, iż organ nie przeprowadził żadnego postępowania w zakresie zgodności możliwości dalszego korzystania z gruntu przez dawnego właściciela, którego nie da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu w planie zagospodarowania przestrzennego. Ponadto organ I instancji w ogóle nie wskazał na jakim konkretnie planie zagospodarowania oparł swoje rozstrzygnięcie, zatem nie przedstawił argumentu, który miałby przemawiać za słusznością jego stanowiska.

W dniu 9 marca 2009 r. spółka D T C S.A. reprezentowane przez radcę prawnego P S złożyła do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie wniosek o wznowienie postępowania w sprawach sygn. akt KOC oraz sygn. akt KOC stwierdzając, że powinny się one toczyć z jej udziałem, ponieważ spółka została pozbawiona prawa do przedstawiania dowodów oraz okoliczności

uzasadniających odmowę uwzględnienia wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji dekretovej.

Postanowieniami z dnia 9 kwietnia 2009 r. sygn. akt KOC oraz z dnia 7 kwietnia 2008 r. organ wznowił postępowania sprawach sygn. akt KOC , KOC . Następnie decyzjami z dnia 15 października 2009 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie ostatecznie umorzyło wznowione postępowania z uwagi na upływ terminu do złożenia ww. wniosku. Decyzje z dnia 15 października 2009 r. sygn. akt KO , KOC organ utrzymał w mocy decyzjami z dnia 28 marca 2012 r. sygn. akt KOC oraz z dnia 29 grudnia 2011 r. sygn. akt KOC .

Prezydent m.st. Warszawy decyzją z dnia 23 listopada 2010 r. nr zatwierdził podział nieruchomości przy ul. Marszałkowskiej, której część stanowiła działka ewidencyjna nr o powierzchni m², z obrębu na działki: nr o powierzchni m², nr o powierzchni m², nr o powierzchni m².

Następnie Prezydent m.st. Warszawy postanowieniem z dnia 23 lutego 2011 r. nr zawiesił postępowanie administracyjne w przedmiocie rozpoznania wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu położonego przy ul. Marszałkowskiej 141, hip. nr do czasu ustalenia następstwa prawnego po dawnych współwłaścicielach przedmiotowej nieruchomości. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie postanowieniem z dnia 29 lutego 2012 r. sygn. akt KOC , uchyliło postanowienie Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 lutego 2011 r. i umorzyło postępowanie w przedmiocie zawieszenia postępowania.

J M , M M , P M , A M , M W , M M , N M , A M , J P za pośrednictwem pełnomocnika radcy prawnego P P w dniu 6 marca 2014 r. wnieśli o odszkodowanie za wywłaszczaną nieruchomość objętą działaniem dekretu (za obszar nieruchomości przeznaczony pod drogi publiczne).

7. Układ indemnizacyjny ze Szwajcarią przed wydaniem decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr

80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014.

M M i jego następcy prawni objęci zostali Układem zawartym między Konfederacją Szwajcarską a Rządem Rzeczypospolitej Polskiej dotyczącym odszkodowania interesów szwajcarskich, podpisanym w dniu 25 czerwca 1949 r.

Zgodnie z zebrany materiał dowodowy Mieczysław Minkowski w dniu 31 stycznia 1948 r. zgłosił szwajcarskiemu Departamentowi ds. Polityki roszczenie spadkowe wobec nieruchomości warszawskiej przy ul. Marszałkowskiej 141. Rada miasta Zurych poświadczyła w dniu 7 kwietnia 1953 r., że M M od dnia 6 stycznia 1921 r. posiada prawa obywatelskie miasta Zurych. Pismem z dnia 23 maja 1952 r. M M oświadczył, że nie posiada już obywatelstwa polskiego.

Komisja ds. Rekompensat za Mienie Upaństwowione ustaliła wartość nieruchomości na 1939 r. w kwocie zł, od tej kwoty odjęto obciążenie hipoteczne w kwocie zł, co dało zł. M M oświadczeniem z 1955 r. (nieczytelna data) zaakceptował wycenę ww. nieruchomości, a także jego udział 25% w tej nieruchomości (zł). Przyjął również do wiadomości, iż po wyrównaniu roszczenia odszkodowawczego na podstawie układu szwajcarsko – polskiego z dnia 25 czerwca 1949 r. jego dawne prawa odnośnie ww. majątku tracą ważność. Oświadczył także, że nie będzie dochodził ponownie tych praw.

Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej w dniu 5 lutego 2009 r. wszczął postępowanie administracyjne w sprawie zastosowania ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych (Dz.U. Nr 12, poz. 65), w stosunku do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141.

W aktach postępowania prowadzonego przed Ministerstwem Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej znajdują się dokumenty, z których wynikają kwoty jakie wypłacono M M na podstawie ww. układu. Kwoty te stanowiły odszkodowanie za utratę udziału w wysokości części w prawie własności

nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141, dawna księga hipoteczna nr .

Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej decyzją z dnia 25 lutego 2010 r. nr , utrzymaną w mocy decyzją z dnia 8 lipca 2010 r. , stwierdził przejście na rzecz Skarbu Państwa udziału w wysokości części w prawie własności nieruchomości objętej KW nr: ; ; (dawna księga hipoteczna nr), będących własnością m.st. Warszawy, za utratę których na mocy postanowień układu przyznano M M odszkodowanie.

Wobec wniesionej skargi przez P M – reprezentowanego przez radcę prawnego P P na decyzję Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 8 lipca 2010 r., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 7 grudnia 2010 r., sygn. akt oddalił skargę. Następnie wyrokiem z dnia 18 lipca 2012 r. sygn. akt Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznając skargę kasacyjną P M od ww. wyroku oddalił ją. W uzasadnieniu swojego wyroku Sąd wskazał, że zasadnicze znaczenie dla konstrukcji argumentacji determinującej treść skargi kasacyjnej ma zarzut naruszenia prawa materialnego, który w podstawie powiązany został z błędną wykładnią art. 1 ust. 1 w zw. z art. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych (Dz. U. Nr 12, poz. 65, dalej „ustawa”) oraz art. 13 Układu zawartego między Rzeczpospolitą Polską a Konfederacją Szwajcarską, dotyczącego odszkodowania interesów szwajcarskich w Polsce, zawartego w Warszawie dnia 25 czerwca 1949 r. Działanie powyższych unormowań Układu aktualizuje się w zakresie skutków w ramach działania powołanej wyżej ustawy, która na gruncie jej art. 1 ust. 1 stosuje się do wpisów w księgach wieczystych na rzecz Skarbu Państwa tytułu własności nieruchomości obywateli państw obcych, które przeszły na rzecz Skarbu Państwa na podstawie międzynarodowych umów o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych zawartych przez Rząd Polski z rządami tych państw. Art. 2 ustawy określa podstawę wpisu do księgi wieczystej Skarbu Państwa jako właściciela nieruchomości, który dokonywany jest w następstwie decyzji Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej stwierdzającej przejście na rzecz Skarbu Państwa

nieruchomości lub prawa na podstawie odpowiedniej umowy międzynarodowej, przy czym umowa taka (art. 5 ust. 2), na podstawie której nieruchomości lub prawa przeszły na rzecz Skarbu Państwa, mogła być również zawarta przed ogłoszeniem tej ustawy. Także decyzja o odmowie przyznania własności czasowej z 1957 r., będąca aktem stosowania prawa, wbrew argumentacji wyrażonej w skardze kasacyjnej, nie może być traktowana jako podstawa wypełnienia przesłanki zastosowania art. 13 Układu, eliminującego jego działanie w stosunku do pretensji szwajcarskich, wpływających z aktów ustawodawczych powziętych po podpisaniu Układu. Wyrok stał się prawomocny z dniem 18 lipca 2012 r.

8. Układ indemnizacyjny z Francją w toku postępowania reprivatyzacyjnego.

W toku postępowania prowadzonego przed Prezydentem m.st. Warszawy dotyczącego nieruchomości położonej przy ul. Marszałkowskiej 141, ozn. hip. nr , ustalono na podstawie pisma Ministerstwa Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 2 lutego 2009 r. , że na liście beneficjentów polsko – francuskiego układu indemnizacyjnego na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych (Dz. U. nr 12, poz. 65) znajduje się nazwisko E M . Przy czym na liście wymienieni byli wyłącznie beneficjenci układu, natomiast brak było informacji o mieniu, za które przyznane zostało odszkodowanie.

Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej na wniosek Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu, w dniu 21 sierpnia 2017 r. wszczął postępowanie administracyjne w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie ul. Marszałkowskiej 141 (dawne oznaczenie hip. nr).

E (E) M w dokumentach składanych do Komisji Repartycyjnej przy Ministerstwie Spraw Zagranicznych wskazywał, że jego rodzice byli Polakami, zaś on do Francji przyleciał w 1915 r., na mocy dekretu Prezydenta Republiki w dniu 30 czerwca 1922 r. otrzymał obywatelstwo francuskie. Ponadto dowiedział się o

zaspokojeniu roszczeń, za pośrednictwem rządu Szwajcarii, jego brata M M , przez co i on zdecydował się wystąpić z roszczeniem.

Zgodnie z ustaleniami Komisji Repartycyjnej oszacowana wartość nieruchomości na 1939 r. stanowiła kwotę zł. Po odliczeniu hipoteki zł, była to kwota zł. Udział w spadku wnioskodawcy wynosił 25%, czyli zł.

Na podstawie decyzji nr z dnia 22 marca 1957 r. Komisja do spraw odszkodowań za nacjonalizację mienia polskiego ustaliła wartość prawa do nieruchomości, mając na uwadze również obciążenia hipoteczne, w kwocie albo dolarów (kwota nieczytelna) i oszacowała wartość praw do nieruchomości, których wnioskodawca został pozbawiony na kwotę dolarów.

W pismach Komisji do spraw przydziału odszkodowań za nacjonalizację mienia polskiego z dnia 30 listopada 1983 r. kierowanych do A M i J P P – spadkobierców po E M wskazana została kwota franków, co do dwóch spadkobierców, którym przysługiwał równy udział do części odszkodowania wynoszący franków. Komisja wskazała, że od tych kwot należy odjąć już otrzymane zaliczki przez E M i jego spadkobierców w kwocie całkowitej franków, zatem uprawnionym pozostała należna kwota franków. Komisja wskazała również, że całkowita kwota zaliczek odpowiada tym rzeczywiście otrzymanym.

Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej decyzją z dnia 16 listopada 2020 r. nr stwierdził przejście na rzecz Skarbu Państwa udziału w wysokości w prawie własności nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141, dawne oznaczenie hip. , której dotychczasowym współwłaścicielem, w rozumieniu przepisów rozporządzenia wykonawczego do ustawy z 1968 r. był E (E) M , powodujące utratę w tym samym zakresie uprawnień dotyczących ustanowienia praw rzeczowych, o których mowa w dekreście z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279). W uzasadnieniu decyzji Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej wskazał, że z wnioskiem do Komisji o przyznanie odszkodowania za

utrata udziału w prawie własności ww. nieruchomości wystąpił E M , spadkobierca po A M , zmarłym w 1942 r. Komisja wydała 22 marca 1957 r. orzeczenie nr uwzględniające wniosek o przyznanie odszkodowania za udział i przyznające odszkodowanie w maksymalnej wysokości dolarów (odszkodowanie było następnie wypłacane ratalnie w kolejnych latach). Przy czym w decyzji Komisji Nr nie wskazano tzw. numeru policyjnego odszkodowanej nieruchomości (Marszałkowska 141), to oznaczenie takie pojawia się w innych dokumentach z postępowania przed Komisją, w tym w korespondencji z wnioskodawcą. Ponadto fakt posiadania obywatelstwa Francji przez E M został potwierdzony w trakcie postępowania przed Komisją o przyznanie odszkodowania, zatem należało uznać przejście części udziału w prawie własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa.

Uwzględniając, że w decyzji brak było oznaczeń geodezyjnych i wieczystoksięgowych nieruchomości, za którą przyznano odszkodowanie, Skarb Państwa – reprezentowany przez Prezydenta m.st. Warszawy wniósł skargę na decyzję z dnia 16 listopada 2020 r. Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej, w wyniku której Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 29 listopada 2022 r., sygn. akt uchylił zaskarżoną decyzję. Sąd w uzasadnieniu wyroku wskazał, że rozstrzygnięcie decyzji administracyjnej musi być sformułowane w sposób precyzyjny, by możliwe było następnie jej bezproblemowe wykonanie. Wyrok stał się prawomocny z dniem 31 marca 2023 r.

9. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowana postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014.

Prezydent m.st. Warszawy decyzją nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 z dnia 7 lutego 2014 r. ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o powierzchni m², położonego w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej, opisanego w ewidencji gruntów jako działka nr z obrębu , dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr , na rzecz:

- J M w udziale wynoszącym części,
- J P w udziale wynoszącym części,
- A M – w udziale wynoszącym części gruntu,
- M M S w udziale wynoszącym części,
- N M w udziale wynoszącym części,
- M W w udziale wynoszącym części,
- M M w udziale wynoszącym części,
- M M w udziale wynoszącym części,
- A M w udziale wynoszącym części,
- Skarbu Państwa w udziale wynoszącym części (punkt 1 decyzji).

W pkt 2 Prezydent m.st. Warszawy ustalił czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do ww. gruntu w wysokości zł – płatnego z góry w terminie do dnia 31 marca każdego r.

W pkt 3 Prezydent m.st. Warszawy odmówił osobom wymienionym w punkcie 1 decyzji oraz Skarbowi Państwa ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni:

- m² pochodzącego z dawnej nieruchomości hip. nr , oznaczonego jako część działki ewidencyjnej nr z obrębu , bowiem stanowi ona drogę publiczną, tj. ul. Marszałkowską,

- m² pochodzącego z dawnej nier. hip. nr , oznaczonego w ewidencji jako część działki nr z obrębu , bowiem stanowi ona drogę publiczną, tj. ul. Zielną,

- m² pochodzącego z dawnej nier. hip. nr . oznaczonego w ewidencji jako część działki nr z obrębu , bowiem stanowi ona drogę publiczną, tj. ul. Marszałkowską.

Postanowieniem nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 z dnia 10 czerwca 2014 r. (na wniosek stron) Prezydent m.st. Warszawy dokonał sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w decyzji nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, w zakresie udziałów na rzecz:

- J M w udziale wynoszącym części,

- J P w udziale wynoszącym części gruntu,

- A M w udziale wynoszącym części gruntu,

- M M S w udziale wynoszącym części gruntu,

- N M w udziale wynoszącym części gruntu,

- M W w udziale wynoszącym części gruntu,

- M M w udziale wynoszącym części gruntu,

- M M w udziale wynoszącym części gruntu,

- A M w udziale wynoszącym części gruntu,

- Skarbu Państwa w udziale wynoszącym części gruntu.

Decyzję skierowano do pełnomocnika beneficjentów – radcy prawnego P P .

10. Stan faktyczny i prawny po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją nr z dnia 18 czerwca 2014 r. zezwolił obywatelce Stanów Zjednoczonych A S M na nabycie udziału części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości, dla której prowadzona jest KW nr .

Na mocy umowy z dnia 22 sierpnia 2014 r. Rep A sporządzonej w formie aktu notarialnego przed notariuszem P S przedstawiciele m.st. Warszawy – G C J – F , D D S - oddali grunt nieruchomości warszawskiej oznaczony jako działka ewidencyjna nr z obrębu w użytkowanie wieczyste na rzecz następców prawnych poprzednich właścicieli: J M w udziale wynoszącym części, J P w udziale wynoszącym części gruntu, A M w udziale wynoszącym części gruntu, M M S w udziale wynoszącym części gruntu, N M w udziale wynoszącym części gruntu, M W w udziale wynoszącym części gruntu, M M w udziale wynoszącym części gruntu, M M w udziale wynoszącym części gruntu, A M w udziale wynoszącym części gruntu, Skarbu Państwa w udziale wynoszącym części gruntu.

Na mocy umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 20 października 2014 r., Rep A J M sprzedała udział w prawie użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu na rzecz M H (wnuczek) za kwotę euro.

Na mocy przedwstępnej umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 18 grudnia 2014 r. Rep A nr przed notariuszem J P w Piasecznie – kupująca spółką – I P Sp. z o.o. z siedzibą w W – reprezentowana przez M P van T , M M oświadczyła, iż zamierza nabyć od sprzedających prawo użytkowania wieczystego zwróconego gruntu od sprzedających A S M reprezentowanej przez M P , a także M M S , J P , M W , A M , N M , M M , M M , M H reprezentowanych przez P P . Strony w umowie określiły, że mają na celu realizację projektu, tj. jest zbudowanie przez kupującego na zwróconym gruncie budynku biurowego, handlowego lub

mieszanego przeznaczenia o powierzchni najmiej nie mniejsza niż m². Strony ustaliły cenę sprzedaży prawa użytkowania wieczystego zwróconego gruntu na kwotę euro. Strony ustaliły także, że umowa sprzedaży zostanie zwarta przez sprzedających i kupujących w dniu wypadającym nie później niż 80 dni od ziszczenia lub zrzeczenia się ostatniego z warunków zawieszających określonych w umowie.

Aneksem nr 1 do umowy sprzedaży, sporządzonym w formie aktu notarialnego Rep A zawartym przed notariuszem P S w Warszawie – sprzedający A S M reprezentowana przez M P oraz M M S , J P , M W , A M , N M , M M , M M , M H reprezentowani przez P P , przedłużyli z kupującą spółką – Z D Sp. z o.o. z siedzibą w W (poprzednio I P Sp. z o.o. z siedzibą w W) – reprezentowaną przez M C i M M (członkowie Zarządu) ostateczny termin zawarcia warunkowej umowy sprzedaży do dnia 30 czerwca 2018 r.

Na mocy umowy ustanowienia hipotek oraz zmiany przedwstępnej umowy sprzedaży zawartej przed notariuszem M S w Warszawie, w formie aktu notarialnego z dnia 3 grudnia 2015 r., Rep A sprzedający reprezentowani przez P P : J P , M W , N M , M M , M M , A M , M H , A M oraz M M S , wraz z kupującą I P Sp. z o.o. z siedzibą w W – reprezentowaną przez M P van T , M M celem zabezpieczenia umowy pożyczki ustanowiły hipotekę umowną na każdym przysługującym im udziale w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości do kwoty euro na rzecz spółki I P Sp. z o.o. z siedzibą w W .

Kolejno na mocy umowy sprzedaży udziału w prawie użytkowania wieczystego, ustanowienia służebności przesyłu oraz użytkowania wieczystego z dnia 17 grudnia 2015 r., Rep A zawartej przed notariuszem P S w Warszawie – Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta m.st. Warszawy sprzedał M H cały przysługujący udział wynoszący części w prawie użytkowania wieczystego do gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu za kwotę zł. W umowie zastrzeżono, że prawo własności do wszystkich urządzeń i całego wyposażenia części stacji A-14 „Świętokrzyska” zlokalizowanej pod powierzchnią

gruntu w granicach działki nr , obręb w Warszawie przysługuje m.st. Warszawie, a ich użytkownikiem jest spółka M W Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, wobec czego użytkownik wieczysty nie jest uprawniony do montowania lub wymiany jakichkolwiek urządzeń technicznych na terenie części stacji A-14 „Świętokrzyska”.

Umową sprzedaży i przeniesienia praw z dnia 23 grudnia 2019 r. zawartą pomiędzy spółką Z D Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, spółką Z P sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie oraz M H (pożyczkobiorcą), M M S , A M , N M , M M , M M oraz A S M (przystępującymi do długu), jako użytkownikami wieczystymi nieruchomości, spółka Z D sp. z o.o. sprzedała spółce Z P sp. z o.o. wierzytelności wynikające z umowy pożyczki oraz z umowy przystąpienia do długu zawartej w dniu 3 grudnia 2015 r. za kwotę euro. Wystąpiła o wyrażenie zgody na przeniesienie decyzji o warunkach zabudowy na kupującego euro, przeniesienie praw autorskich do dokumentów projektowych euro. Jednocześnie na podstawie umowy sprzedaży i przeniesienia praw zwolniono z długu wynikającego z umowy przystąpienia do długu zawartej w dniu 3 grudnia 2015 r. spadkobierców J Pi (tj. J – F P , J – L J P , J – M P P) oraz zrzeczono się w tym zakresie z wszelkich praw i wierzytelności. Wskutek powyższego z księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości wykreślono hipotekę umowną na udziale w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości. Umowa sprzedaży i przeniesienia praw została zawarta z zastrzeżeniem spełnienia się warunku określonego w punkcie 2.1.4 tej umowy tj. zdeponowania ceny w depozycie notarialnym, który to warunek został spełniony zgodnie z oświadczeniem Z D Sp. z o.o. z siedzibą w W (sprzedającego) złożonym w dniu 31 grudnia 2019 r. z podpisem notarialnie poświadczonym (Rep A nr z dnia 31 grudnia 2019 r.).

Prokuratura Okręgowa w Warszawie postanowieniem z dnia 29 listopada 2018 r., odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków i działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, przez urzędników m.st. Warszawy poprzez wydanie decyzji o warunkach zabudowy dla działki nr przy ul. Marszałkowskiej 141 ukośnik Zielnej 36 oraz wydania decyzji o pozwoleniu na budowę dla działek nr , Zielna 30 i Zielna 32 zezwalających na

budowę wieżowa C O o wysokości 80 metrów u zbiegu ul. Marszałkowskiej i Świętokrzyskiej z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (art. 17 paragraf 1 pkt 2 k.p.k.).

11. Sprzeciw prokuratora.

W dniu 7 lipca 2017 r. Prokurator Regionalny we Wrocławiu wniósł sprzeciw do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie od decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 wnosząc o stwierdzenie nieważności.

Prokurator ww. decyzji zarzucił rażące naruszenie prawa poprzez: błędne uznanie, iż następcy prawni po zmarłym E M , byłym właścicielu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141, są stroną postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezydenta m.st. Warszawy w sprawie o przyznanie prawa własności czasowej do wyżej wskazanego gruntu, a następnie zaskarżoną decyzją rozstrzygnięto o ich prawach i skierowano decyzję do tych osób, mimo, iż **na podstawie układu indemnizacyjnego z dnia 19 marca 1948 r. pomiędzy Rządem Francuskim i Rządem Polskim**, uzupełnionym następnie układem w sprawie zaspokojenia francuskich roszczeń finansowych z 7 września 1951 r., zostało wypłacone odszkodowanie E M , a tym samym spadkobiercy E M nie mieli interesu prawnego w niniejszym postępowaniu (art. 156 paragraf 1 pkt 2 i pkt 4 k.p.a.) oraz rażące naruszenie prawa: art. 7 k.p.a., art. 77 paragraf 1 k.p.a., art. 80 paragraf 1 k.p.a. polegające na niedochowaniu przez Prezydenta m.st. Warszawy obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego w postępowaniu o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141 i rozstrzygnięcie tej sprawy bez podjęcia czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu prawnego w sferze podmiotowej i przedmiotowej, bowiem pomimo uzyskania w toku tego postępowania informacji od Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej o objęciu układem indemnizacyjnym E M , którego spadkobierców uznano za strony postępowania,

a następnie dokonania w zaskarżonej decyzji oceny okoliczności faktycznych na podstawie niepełnego materiału dowodowego.

Postępowanie z ww. sprzeciwu prokuratora do dnia dzisiejszego nie zostało zakończone.

12. Dowody będące podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Komisja ustaliła stan faktyczny sprawy na podstawie materiału dowodowego przekazanego przez: Prezydenta m.st. Warszawy, tj. akt dotyczących reprivatyzacji nieruchomości położonej przy ul. Marszałkowskiej 141, zakończonych decyzją z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, sprostowaną postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014; akt Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie tj. akt o sygn. akt. KOC , KOC , KOC , KOC , KOC ukośnik , KOC , KOC , KOC , KOC , KOC ; akt Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej , tj. poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii akt administracyjnych zakończonych wydaniem decyzji , decyzji nr , akt Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu sygn. , , , dokumentów z Archiwum Państwowego.

Powyższe dokumenty Komisja uznała za wiarygodne w całości, co do okoliczności w nich wskazanych.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo przyznania, na podstawie przepisów odrębnych, świadczenia w związku z przejściem własności nieruchomości.

W rozpoznawanej sprawie co do udziału w wysokości w przedmiotowej nieruchomości zaistniała sytuacja, w której przyznano na podstawie przepisów odrębnych odszkodowanie na rzecz E M w związku z objęciem go polsko –

francuskim układem indemnizacyjnym na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych (Dz. U. nr 12, poz. 65), a w konsekwencji tego przejście na rzecz Skarbu Państwa wskazanego udziału w prawie własności nieruchomości.

Tytułem wstępu należy zaznaczyć, że celem układów indemnizacyjnych zawieranych przez Polskę po II wojnie światowej było zaspokojenie roszczeń odszkodowawczych tych państw i ich obywateli m.in. z tytułu przeprowadzonej nacjonalizacji lub wywłaszczenia. Układy te miały charakter umów międzynarodowych i wchodziły w życie w dniu ich podpisania lub potwierdzenia spełnienia wymogów krajowych związania się nimi. Układy indemnizacyjne zawierane przez PRL nie zostały poddane procedurze ratyfikacyjnej, natomiast każdy z nich zostały wykonane, tj. przekazano w całości uzgodnione sumy ryczałtowe.

Istotą układów indemnizacyjnych było ostateczne uregulowanie przez dane państwo wszelkich roszczeń, jakie ze strony innego państwa - strony układu - mogły być wysuwane ze względu na dokonaną w Polsce nacjonalizację lub wywłaszczenie. Na mocy tych układów Państwo Polskie wypłacało innemu państwu sumę ryczałtową („globalną sumę odszkodowawczą”), państwo zaś, które sumę taką otrzymało w ramach własnej odpowiedzialności, zaspokajało roszczenia odszkodowawcze własnych obywateli. Po przekazaniu całej sumy ryczałtovej roszczenia takie uznano za zaspokojone, a Państwo Polskie zostało zwolnione z odpowiedzialności odszkodowawczej w stosunku do takiego państwa, jego obywateli i osób prawnych. Wszelkie zobowiązania w tej mierze przeszły bowiem na mocy układu na państwo, które otrzymało „globalną sumę odszkodowawczą”.

Zwolnienie Polski z odpowiedzialności odszkodowawczej objęło wszystkie roszczenia objęte układami i ma charakter bezterminowy. Jak zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt I SA ukośnik Wa 1012 ukośnik 16 (Legalis nr 1593273) kwestią bezpośrednio związaną z układami indemnizacyjnymi była regulacja stanów prawnych przejmowanych nieruchomości. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o

dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych (Dz. U. Nr 12, poz. 65), jej przepisy stosuje się do wpisów na rzecz Skarbu Państwa w księgach wieczystych tytułu własności nieruchomości obywateli państw obcych oraz uprawnień wynikających z wieczystego użytkowania lub z ustanowionych na rzecz tych obywateli ograniczonych praw rzeczowych, które to nieruchomości i prawa przeszły na rzecz Skarbu Państwa na podstawie międzynarodowych umów i uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych, zawartych z rządami tych państw przez Rząd Polski. Ponadto z treści art. 2 ww. ustawy wynika wprost, iż wpis w księdze wieczystej Skarbu Państwa jako właściciela nieruchomości lub uprawnionego do korzystania z wieczystego użytkowania albo z ograniczonego prawa rzeczowego następuje na podstawie decyzji Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej stwierdzającej przejście na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości lub prawa na podstawie międzynarodowej umowy o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych. Na podstawie tej ustawy Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej zobowiązany był do zbadania, czy dana osoba i jej mienie zostały objęte którymś z międzynarodowych układów odszkodowawczych. Udowodnienie tej okoliczności powoduje powstanie obowiązku wydania przez Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej decyzji deklaratoryjnej potwierdzającej przejście na rzecz Skarbu Państwa określonego prawa. Zatem rola decyzji, o której mowa w art. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r., ogranicza się jedynie do deklaratoryjnego stwierdzenia przejścia własności nieruchomości na Skarb Państwa. Identyczne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt I OSK 367 ukośnik 05, w którym zaznaczył, że skoro decyzja ta ma wyłącznie charakter deklaratoryjny, potwierdzający wspomniane przejście własności z mocy samego prawa, to może być wydana w dowolnym czasie i niezależnie od tego, jakie okoliczności, w tym zmiany własnościowe, wystąpiły po tym zdarzeniu.

Rząd Polski zawarł z Rządem Francji w dniu 19 marca 1948 r. układ indemnizacyjny dotyczący udzielenia przez Polskę odszkodowania dla interesów francuskich, uzupełniony układem w sprawie zaspokojenia francuskich roszczeń finansowych z dnia 7 września 1951 r.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych (Dz. U. nr 12, poz. 65) jej przepisy stosuje się do wpisów na rzecz Skarbu Państwa w księgach wieczystych tytułu własności nieruchomości obywateli państw obcych oraz uprawnień wynikających z wieczystego użytkowania lub z ustanowionych na rzecz tych obywateli ograniczonych praw rzeczowych, które to nieruchomości i prawa przeszły na rzecz Skarbu Państwa na podstawie międzynarodowych umów o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych, zawartych z rządami tych państw przez Rząd Polski. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do zagranicznych osób prawnych.

W myśl art. 2 ww. ustawy z 1968 r., wpis do księgi wieczystej Skarbu Państwa jako właściciela nieruchomości lub uprawnionego do korzystania z wieczystego użytkowania albo z ograniczonego prawa rzeczowego następuje na podstawie decyzji Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej stwierdzającej przejście na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości lub prawa na podstawie międzynarodowej umowy o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych.

Art. 5 ust. 2 ustawy z 1968 r. stanowi, że jej przepisy stosuje się również do nieruchomości oraz praw, które przeszły na rzecz Skarbu Państwa na podstawie międzynarodowych umów o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych, zawartych przed ogłoszeniem ustawy.

Komisja ustaliła, że z wnioskiem do Komisji Repartycyjnej o przyznanie odszkodowania za utratę udziału w prawie własności nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141 wystąpił E M , spadkobierca po A M , zmarłym w 1942 r. Wspomniana Komisja wydała 22 marca 1957 r. decyzję nr uwzględniającą wniosek o przyznanie odszkodowania za wskazany udział i przyznała odszkodowanie w maksymalnej wysokości dolarów. W wymienionej decyzji wprawdzie nie wskazano tzw. numeru nieruchomości (Marszałkowska 141), to oznaczenie pojawia się w innych dokumentach postępowania przed szwajcarską Komisją do Spraw Uregulowania Rekompensat za Mienie Upaństwowione w związku z przyznaniem odszkodowania M M za utratę udziału w prawie własności tej

samej nieruchomości, które służyły pośrednio do dokonania ustaleń w sprawie odszkodowania dla E M . Nie ma wątpliwości, że wymieniony posiadał obywatelstwo Francji w drodze naturalizacji na mocy dekretu Prezydenta Republiki z dnia 30 czerwca 1922 r., jak również, że nieruchomość w Warszawie, przy ul. Marszałkowskiej 141, hip nr przejęta została na własność Gminy m.st. Warszawy, a następnie po jej likwidacji w 1950 r. na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. nr 50 poz. 279). Objęcie gruntu w posiadanie nastąpiło w dniu 14 lipca 1947 r. na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 7 kwietnia 1946 r. w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie obejmowania gruntów przez gminę m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 16, poz. 112). Zatem spełnione zostały wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie E Mi , spadkobiercy A M , odszkodowania za utratę części udziału w prawie własności nieruchomości i spełnione zostały przesłanki stwierdzające przejście tego udziału na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 2 ustawy z 1968 r. Wskazując na zgromadzoną w ramach prowadzonego postępowania dokumentację Komisja ustaliła, że w aktach postępowania prowadzonego przed Ministrem Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej znajdują się pisma z dnia 30 listopada 1983 r. poświadczające wypłatę odszkodowania na rzecz spadkobierców E M na podstawie zawartej z Francją umowy indemnizacyjnej. Ponadto Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadniu wyroku z dnia 29 listopada 2022 r., sygn. akt uchylającym zaskarżoną decyzję z dnia 16 listopada 2020 r. Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z powodu braku oznaczeń geodezyjnych nieruchomości nie kwestionował francuskiego obywatelstwa E M , ani wypłacenia odszkodowania za nieruchomość należącą dawnej do A M .

W związku z powyższym Prezydent m.st. Warszawy rażąco naruszył prawo, zupełnie pomijając fakt, że E M został ostatecznie uznany za beneficjenta polsko - francuskiego układu indemnizacyjnego co do prawa własności czasowej w przedmiotowej nieruchomości oraz że na jego rzecz zostało wypłacone odszkodowanie. Prezydent m.st. Warszawy wydając decyzję reprivatyzacyjną nie dokonał analogicznych ustaleń jak w przypadku M M umieszczonego na liście układu indemnizacyjnego szwajcarsko – polskiego.

Powyższe wskazywało, że w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., bowiem decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo przyznania, na podstawie przepisów odrębnych, świadczenia w związku z przejściem własności nieruchomości.

2. Ustanowienie użytkowania wieczystego na rzecz Skarbu Państwa.

Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej decyzją z dnia 25 lutego 2010 r. nr , utrzymaną w mocy decyzją z dnia 8 lipca 2010 r. , stwierdził przejście na rzecz Skarbu Państwa udziału w wysokości części w prawie własności nieruchomości objętej KW nr: ; ; (dawna księga hipoteczna nr), będących własnością m.st. Warszawy, za utratę których na mocy postanowień układu przyznano M M odszkodowanie.

Powyższa decyzja została wydana w oparciu o przepisy ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych (Dz. U. Nr 12, poz. 65 ze zm.) (dalej: ustawa). Przepisy powołanej ustawy znajdują zastosowanie do wpisów na rzecz Skarbu Państwa w księgach wieczystych tytułu własności nieruchomości obywateli państw obcych oraz uprawnień wynikających z wieczystego użytkowania lub z ustanowionych na rzecz tych obywateli ograniczonych praw rzeczowych, które to nieruchomości i prawa przeszły na rzecz Skarbu Państwa na podstawie międzynarodowych umów o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych, zawartych z rządami tych państw przez Rząd Polski (art. 1 ust. 1). Zgodnie z art. 2 ustawy, wpis do księgi wieczystej Skarbu Państwa jako właściciela nieruchomości następuje na podstawie decyzji Ministra Finansów stwierdzającej przejście na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości lub prawa na podstawie międzynarodowej umowy o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych. Z kolei stosownie do treści art. 5 ust. 2, ustawę stosuje się również do nieruchomości oraz praw, które przeszły na rzecz Skarbu Państwa na podstawie międzynarodowych umów o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych, zawartych przed ogłoszeniem ustawy.

Zatem warunkiem wydania na podstawie art. 2 ustawy deklaratoryjnej decyzji stwierdzającej przejście na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości lub prawa, jest jej nacjonalizacja lub przejęcie w inny sposób przed dniem zawarcia międzynarodowej umowy o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych. Ponadto przepisy ustawy wymagają objęcia taką umową wynikających z tego tytułu roszczeń byłego właściciela.

Tym samym deklaratoryjna decyzja Ministra Finansów stwierdzająca przejście na rzecz Skarbu Państwa udziału w prawie własności przedmiotowej nieruchomości na podstawie międzynarodowej umowy o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych spowodowała, że Skarb Państw uzyskał tytuł własności (udziału w prawie własności) nieruchomości.

W ocenie Komisji, kwestii przyznania odszkodowania na mocy układu indemnizacyjnego szwajcarsko – polskiego z dnia 25 czerwca 1949 r. za utratę praw i związanych z nimi roszczeń majątkowych do nieruchomości położonej przy ul. Marszałkowskiej 141 w Warszawie, winna mieć bezpośrednie przełożenie na decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, sprostowaną postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r. o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego do gruntu ww. nieruchomości, poprzez prawidłowe ustalenie stron postępowania.

Bezpośredniość wpływu postępowania prowadzonego przed Ministrem Finansów (zakończonego wydaniem decyzji stwierdzającej przejście na rzecz Skarbu Państwa udziału bądź też całości prawa własności nieruchomości wraz z udziałem w prawie użytkowania wieczystego w nieruchomości) na postępowanie prowadzone w trybie przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, potwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia z dnia 3 lipca 2018 r., sygn. akt I SA ukośnik Wa 1076 ukośnik 18, w którym stwierdził, że „ustalenia dokonywane przez Ministra Finansów będą oddziaływać bezpośrednio na postępowanie o przyznanie prawa własności czasowej zarówno w sferze przedmiotowej jak i podmiotowej” (tak też Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt I

SA ukośnik Wa 1572 ukośnik 15). Z kolei z wyroku z dnia 6 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 3403 ukośnik 01 Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że „przyznanie odszkodowania w ramach układu indemnizacyjnego -którego celem jest wynagrodzenie szkód, powodowało przejście własności mienia, z którym wiązało się to odszkodowanie na rzecz Skarbu Państwa”.

Zdaniem Komisji wydana przez Ministra Finansów decyzja nie została uwzględniona przez Prezydenta m. st. Warszawy przy wydaniu decyzji z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r. w wyniku rozpatrzenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do powyżej wskazanego gruntu, czego wyrazem było ustanowienie na rzecz Skarbu Państwa użytkowania wieczystego udziału gruntu.

Prezydent m.st. Warszawy w decyzji z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r. błędnie uznał Skarb Państwa za beneficjenta roszczenia dekretowego i ponownie ustanowił na rzecz Skarbu Państwa użytkowanie wieczyste do udziału wynoszącego części niezabudowanego gruntu przy ul. Marszałkowskiej - pomimo, że w obrocie prawnym pozostawała decyzja Ministra Finansów stwierdzająca przejście na rzecz Skarbu Państwa udziału w prawie własności ww. nieruchomości.

W świetle powyższych ustaleń, zdaniem Komisji, kontrolowana decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Prezydent m.st. Warszawy niesłusznie uznał Skarb Państwa za beneficjenta roszczenia dekretowego, gdyż nie posiadał on w tym zakresie interesu prawnego (miał interes prawny w postępowaniu zakończonym decyzją Ministra Finansów z dnia 25 lutego 2010 r.) i nie powinien być beneficjentem takiego postępowania.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy że wydanie decyzji reprivatyzacyjnej na rzecz Skarbu Państwa, stanowi rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, określającego podmiotowy zakres przyznania prawa do gruntu nieruchomości warszawskiej co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 paragraf 1 pkt 2 k.p.a.

3. Skutki prawne wywołane przez decyzję reprivatyzacyjną

Kontrolowana decyzja reprivatyzacyjna nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

W myśl powołanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1992 r., III AZP 4 ukośnik 92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Przenosząc powyższą definicję na grunt przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że prawo użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej 141 nie zostało zbyte na rzecz osób trzecich. Jak wynika z działu II

księgi wieczystej nr prowadzonej dla działki ewidencyjnej nr z obrębu , prawo użytkowania wieczystego ustanowionego decyzją reprivatyzacyjną przysługuje beneficjentom decyzji oraz M H .

Komisja zauważa, że umową sprzedaży zawartą w formie aktu notarialnego z dnia 17 grudnia 2015 r., Rep A Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta m.st. Warszawy sprzedał M H cały przysługujący mu udział wynoszący części w prawie użytkowania wieczystego do gruntu położonego przy ul. Marszałkowskiej 141 za kwotę zł. Natomiast ze względu na to, że Skarb Państwa już przed wydaniem decyzji legitymował się dalej idącym tytułem prawnorzeczowym do nieruchomości – prawem własności, co zostało potwierdzone decyzją z dnia 25 lutego 2010 r. Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej stwierdzającą przejście na rzecz Skarbu Państwa udziału w wysokości części w prawie własności nieruchomości, nie sposób uznać, że nie mógł tym prawem rozporządzać. W związku z powyższym, w ocenie Komisji, decyzja reprivatyzacyjna w tym zakresie nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych.

4. Podstawy częściowego utrzymania decyzji w mocy i częściowego stwierdzenia nieważności decyzji.

Zgodnie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której:

1) utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną albo

2) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części, albo

2a) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i zawiesza postępowanie w przypadku przeszkody uniemożliwiającej dalsze prowadzenie postępowania i wydanie decyzji, albo

3) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albo

3a) stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 paragraf 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo

4) jeżeli decyzja reprivatyzacyjna wywołała skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4, stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić albo stwierdzić nieważności, albo

5) umarza postępowanie rozpoznawcze.

Zgodnie zaś art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli:

1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;

2) decyzja reprivatyzacyjna została wydana w wyniku przestępstwa;

3) wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji reprivatyzacyjnej, nieznane organowi, który ją wydał;

4) decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;

4a) stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy;

4b) decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu;

5) przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, w szczególności jeżeli nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej;

6) wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal;

7) decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo przyznania, na podstawie przepisów odrębnych, świadczenia w związku z przejściem własności nieruchomości;

8) decyzja reprivatyzacyjna dotyczy osoby prawnej powstałej przed dniem 1 września 1939 r., której akcje lub udziały objęto w sposób niezgodny z prawem.

Jak wskazano powyżej, Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego, pomijając zupełnie okoliczność, że w

rozpoznawanej sprawie co do udziału w wysokości w przedmiotowej nieruchomości zaistniała sytuacja, w której przyznano na podstawie przepisów odrębnych odszkodowanie na rzecz E M w związku z objęciem go polsko – francuskim układem indemnizacyjnym na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych (Dz. U. nr 12, poz. 65), a w konsekwencji tego przejście na rzecz Skarbu Państwa wskazanego udziału w prawie własności nieruchomości.

Ponadto, Prezydent m.st. Warszawy błędnie uznał Skarb Państwa za beneficjenta roszczenia dekretowego i ustanowił na rzecz Skarbu Państwa użytkowanie wieczyste do udziału wynoszącego części niezabudowanego gruntu przy ul. Marszałkowskiej pomimo, że w obrocie prawnym pozostawała decyzja Ministra Finansów stwierdzająca przejście na rzecz Skarbu Państwa udziału w prawie własności ww. nieruchomości.

Komisja, dostrzegając te nieprawidłowości, uznała, że zachodziły przesłanki do częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 paragraf 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Stwierdzenie nieważności decyzji nie dotyczy udziałów w prawie użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu przy ul. Marszałkowskiej, opisanego w ewidencji gruntu jako działka nr z obrębu , dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr ustanowionej na rzecz J M w udziale wynoszącym części gruntu, A M w udziale wynoszącym części gruntu, M M S w udziale wynoszącym części gruntu. W tym zakresie decyzja Prezydenta m.st. Warszawy odpowiada prawu. W konsekwencji, we wskazanym zakresie decyzja Prezydenta

m.st. Warszawy podlegała utrzymaniu w mocy na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

5. Stanowisko strony w sprawie.

Strona M M S reprezentowana przez pełnomocnika radcę prawnego K W z kancelarii W i W sp.k. w W pismem z dnia 5 kwietnia 2022 r. oraz z dnia 19 września 2023 r. przedstawiła stanowisko w sprawie i wniosła o wydanie decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718 ze zm.), tj. stwierdzającej wydanie w całości przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lutego 2014 r., nr 28 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 sprostowanej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2017 r., nr 80 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2014 z naruszeniem prawa oraz wskazującej na okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić albo stwierdzić nieważności, a to z uwagi na wystąpienie nieodwracalnych skutków prawnych, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy o Komisji, wywołanych tą decyzją; ewentualnie na wypadek gdyby Komisja uznała, że w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności uprawniające ją do wydania decyzji na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy o Komisji, wnosząc o wydanie przez Komisję decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2 w związku z pkt 1 ustawy o Komisji, tj. uchylającej ww. decyzję w części odnoszącej się do udziałów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. Marszałkowskiej w Warszawie, objętej księgą wieczystą KW nr , ustanowionych na rzecz: J P , M W , N M , M M , M M oraz A M w łącznej wysokości , i w tym zakresie ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego na rzecz Skarbu Państwa; w pozostałym zaś zakresie o utrzymanie jej w mocy.

Zgromadzony materiał dowodowy w ocenie Komisji wskazuje, iż decyzja jest obarczona wadą nieważności z przyczyn w sposób szczegółowy opisany w części III niniejszej decyzji. Komisja miała na uwadze, iż w przypadku przesłanki nieważnościowej istotne jest, aby naruszenie konkretnych przepisów było rażące.

Niewątpliwie Prezydent m.st. Warszawy rażąco naruszył prawo wydając decyzję o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego, pomijając zupełnie okoliczność, że w rozpoznawanej sprawie co do udziału w wysokości $\frac{1}{4}$ w przedmiotowej nieruchomości zaistniała sytuacja, w której przyznano na podstawie przepisów odrębnych odszkodowanie na rzecz E M w związku z objęciem go polsko – francuskim układem indemnizacyjnym. Ponadto Prezydent m.st. Warszawy błędnie uznał Skarb Państwa za beneficjenta roszczenia dekretowego i ponownie ustanowił na jego rzecz prawo użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego część niezabudowanego gruntu pomimo, że w obrocie prawnym pozostawała decyzja Ministra Finansów stwierdzająca przejście na rzecz Skarbu Państwa udziału w prawie własności ww. nieruchomości.

6. Strony postępowania rozpoznawczego.

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Jako strony postępowania rozpoznawczego przyjęto następców prawnych po zmarłej J M , J - F P , J - L J P , J - M P P , A S M , M M S , N M , M D M , M M , A M , M H , Skarb Państwa – reprezentowany przez Prezydenta m.st. Warszawy, Z P sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, M W sp. z o.o.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest Miasto Stołeczne Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Ponadto za stronę postępowania, na podstawie art. 16a ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., został uznany Prokurator Regionalny we Wrocławiu.

7. Konkluzja

Mając na względzie ustalenia faktyczne i prawną analizę sprawy, Komisja orzekła jak w sentencji na podstawie art. art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 paragraf 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji

Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2 ukośnik 4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 paragraf 1 p.p.s.a., art. 53 paragraf 1 p.p.s.a oraz art. 54 paragraf 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 paragraf 1 p.p.s.a.).

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z paragraf 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

3. W myśl zaś art. 243 paragraf 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o

przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 paragraf 1 i paragraf 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 paragraf 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 paragraf 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.